

NAGY Balázs Péter

Aztán felhívtalak

Dorottyának, mert muszáj.

Aztán felhívtalak - előtte még egy-két üzenet, valami arról, hogy az életet nem utálva néztek szembe a dolgokkal. Aztán felhívtalak. És, mint mindig, persze nem vetted föl, tudtam is, nem is. Ott még, az agyamban dobogtak a fragmentált mondatok, hogy téged én csak megdugni, meg hogy a nőket nem tisztелеm. Ez még egy jóval előbbi korszakomra igaz is lehet, ha fel nem oldjuk azt a végzetes ellentmondást, hogy kevés lányt szerettem, őket is, mint a kutya a gazdáját. Viszont, nem vagy állatbarát.

Most este van, sőt éjjel, talán hajnal. 8-9 órája, hogy hívtalak, friss a seb. Lent voltam az utcán, hogy egy cigit nyugodtan. Nem vetted fel. Tettem egy kört itt ezen a klasszikus környéken, arra gondoltam, hogy elmegyek hozzád, csöngetek vagy üvöltözök, már mindegy az amúgy is megtépázott hírnevemnek - de aztán, minden előzmény és szándék vagy beleegyezés nélkül besötétedett, a Napot mintha eloltották volna ijesztő hirtelen. Szerintem egy kicsit megijedtem, futottam haza. Külföldiek a New York kávéház ördögeivel pózoltak, belerohantam a képbe, mert rád gondoltam inkább. Valami shit vagy fuck hullámozott fel belőlük felém. Majd a kapu előtt egyet köptem, felhívtam egy lányt, ő felvette, hogy nem akar e velem megcsömörlni pár üveg után. Akart. Hát, most itt vagyok. Még szerencse, hogy a konyhában lehet bagózni - nem kell lemennem.

Rövid történet egy óráról és a mindig nagy melegről

Mindig, abban a kis szobakonyhában, a proli negyed közepén, ahol laktak a nagybátyám és neje, télen-nyáron meleg volt. Csak itt, ahol vagyok, van téli hűvös, a magamba zárt egész konyhában. De ott – szerettem ott lenni – meleg volt. Amikor az elfüggönyözött fürdőből, a konyhába, majd a szobába – soha nem fáztam. Megálltam sokat az ablak előtt, kinéztem irigykedve, mert a sok gyerek játszott, nekem csak olvastak. Magába, zord nagy maci, kinyitott egy könyvet a nagybátyám, és mert gyerekek nem lehetett (mert meddővé vált vagy ez vagy az a pia miatt), így meséket olvasott a hajdani nőkről, hogy persze a neje ne hallja, de úgyis tudta az összest. Volt egy ezüst zsebórája az öregnek. Szép darab volt. Még a régi időkben is vagy egy húszas volt, szóval drága. Aztán az időre idő örvényben bizonyosan még drágább lett... ezen sokat filóztam olykor, hogy egy tárgy csak azért értékesebb, mert... van (mint a szerelem).

Emlékszem arra az órára, láttam még kisebb gyerekként, irigykedtem is – aztán én is kaptam, de még a játszótéren hagytam el. Minek ilyen drága ajándék nekem? Abban a jó puha melegben tűnt el a zsebórája. Voltnincs. Egy ügyes kurva nyúlta le – de mindig közbe vágott a nagynénikém: inkább nyelte... Persze, nem tehetett mást a nagybátyám – nem volt nála elég pénz.